Uradni list Evropske unije

L 337

Slovenska izdaja

Zakonodaja

Letnik 63

14. oktober 2020

Vsebina

II *Nezakonodajni akti*

UREDBE

★ **Uredba Komisije (EU) 2020/1474 z dne 13. oktobra 2020 o spremembi Uredbe (EU) št. 360/2012 glede podaljšanja njenega obdobja uporabe in časovno omejenega odstopanja za podjetja v težavah, da bi se upošteval učinek pandemije COVID-19** [1] 1

PRIPOROČILA

★ **Priporočilo Sveta (EU) 2020/1475 z dne 13. oktobra 2020 o usklajenem pristopu k omejevanju prostega gibanja v odziv na pandemijo COVID-19** [1] 3

[1] Besedilo velja za EGP.

SL

Akti z rahlo natisnjenimi naslovi so tisti, ki se nanašajo na dnevno upravljanje kmetijskih zadev in so splošno veljavni za omejeno obdobje.

Naslovi vseh drugih aktov so v mastnem tisku in pred njimi stoji zvezdica.

II

(Nezakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA KOMISIJE (EU) 2020/1474

z dne 13. oktobra 2020

o spremembi Uredbe (EU) št. 360/2012 glede podaljšanja njenega obdobja uporabe in časovno omejenega odstopanja za podjetja v težavah, da bi se upošteval učinek pandemije COVID-19

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Uredbe Sveta (EU) 2015/1588 z dne 13. julija 2015 o uporabi členov 107 in 108 Pogodbe o delovanju Evropske unije za določene vrste horizontalne državne pomoči ([1]) in zlasti člena 2(1) Uredbe,

po posvetovanju s Svetovalnim odborom za državno pomoč,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Na podlagi Uredbe Komisije (EU) št. 360/2012 ([2]) se šteje, da pomoč pod določenim pragom, dodeljena podjetjem, ki opravljajo storitve splošnega gospodarskega pomena, ne izpolnjuje vseh meril iz člena 107(1) Pogodbe in je zato pod določenimi pogoji izvzeta iz obveznosti obveščanja iz člena 108(3) Pogodbe.

(2) Uredba (EU) št. 360/2012 bo prenehala veljati 31. decembra 2020.

(3) Zagotoviti je treba predvidljivost in pravno varnost ter se hkrati pripraviti na morebitno prihodnjo posodobitev Uredbe (EU) št. 360/2012, ki bo usklajena z morebitno prihodnjo posodobitvijo Uredbe (EU) št. 1407/2013 ([3]).

(4) Prvič, obdobje uporabe Uredbe (EU) št. 360/2012 bi bilo zato treba podaljšati. Drugič, v skladu s smernicami Komisije za boljše pravno urejanje bi bilo treba oceniti Uredbo (EU) št. 360/2012 in druga pravila o storitvah splošnega gospodarskega pomena, določena v Sklepu Komisije z dne 20. decembra 2011 ([4]), Sporočilu Komisije o uporabi pravil Evropske unije o državni pomoči za nadomestilo, dodeljeno za opravljanje storitev splošnega gospodarskega pomena ([5]), in Sporočilu Komisije – Okvir Evropske unije za državno pomoč v obliki nadomestila za javne storitve (2011) ([6]), kolikor se uporabljajo za zdravstvene in socialne storitve. Komisija je oceno teh pravil začela že junija 2019. Obdobje podaljšanja uporabe Uredbe (EU) št. 360/2012 bi moralo Komisiji omogočati upoštevanje rezultatov preverjanja ustreznosti, ki zajema tudi Uredbo (EU) št. 1407/2013. Zato bi bilo treba obdobje podaljšanja uporabe Uredbe (EU) št. 360/2012 uskladiti z obdobjem podaljšanja uporabe Uredbe (EU) št. 1407/2013. To podaljšanje bi moralo Komisiji omogočiti celovitejši pregled nad tem, kako različni elementi obeh uredb delujejo skupaj. Časovno omejeno podaljšanje bi moralo prispevati k zagotavljanju pravne varnosti

([1]) UL L 248, 24.9.2015, str. 1.

([2]) Uredba Komisije (EU) št. 360/2012 z dne 25. aprila 2012 o uporabi členov 107 in 108 Pogodbe o delovanju Evropske unije pri pomoči *de minimis* za podjetja, ki opravljajo storitve splošnega gospodarskega pomena (UL L 114, 26.4.2012, str. 8).

([3]) Uredba Komisije (EU) št. 1407/2013 z dne 18. decembra 2013 o uporabi členov 107 in 108 Pogodbe o delovanju Evropske unije pri pomoči *de minimis* (UL L 352, 24.12.2013, str. 1).

([4]) Sklep Komisije z dne 20. decembra 2012 o uporabi člena 106(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije za državno pomoč v obliki nadomestila za javne storitve, dodeljenega nekaterim podjetjem, pooblaščenim za opravljanje storitev splošnega gospodarskega pomena, C(2011) 9380, (UL L 7, 11.1.2012, str. 3.)

([5]) UL C 8, 11.1.2012, str. 4.

([6]) UL C 8, 11.1.2012, str. 15.

podjetjem, ki so pooblaščena za opravljanje storitev splošnega gospodarskega pomena, in ne bi smelo povzročiti povečanja upravnega bremena, saj se bodo kompenzacijski ukrepi, ki ne presegajo 500 000 EUR v katerem koli obdobju treh proračunskih let, odobreni podjetjem, ki opravljajo storitve splošnega gospodarskega pomena, še naprej šteli kot ukrepi, ki ne pomenijo državne pomoči.

(5) Obdobje uporabe Uredbe (EU) št. 360/2012 bi bilo zato treba podaljšati za tri leta, tj. do 31. decembra 2023.

(6) Glede na gospodarske in finančne posledice, ki jih ima izbruh COVID-19 na podjetja, in da se zagotovi skladnost s splošnim odzivom politike, ki ga je sprejela Komisija, zlasti v obdobju 2020–2021, je nujno, da podjetja, ki so postala podjetja v težavah zaradi izbruha COVID-19, za omejeno časovno obdobje ostanejo upravičena na podlagi Uredbe (EU) št. 360/2012.

(7) Uredbo (EU) št. 360/2012 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Uredba (EU) št. 360/2012 se spremeni:

(a) v členu 1 se vstavi naslednji odstavek 2a:

„2a. Z odstopanjem od točke (h) odstavka 2 se ta uredba uporablja za podjetja, ki 31. decembra 2019 niso bila v težavah, vendar so postala podjetja v težavah v obdobju od 1. januarja 2020 do 30. junija 2021.“;

(b) v členu 5 se drugi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Uporablja se do 31. decembra 2023.“.

Člen 2

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 13. oktobra 2020

Za Komisijo
Predsednica
Ursula VON DER LEYEN

PRIPOROČILA

PRIPOROČILO SVETA (EU) 2020/1475

z dne 13. oktobra 2020

o usklajenem pristopu k omejevanju prostega gibanja v odziv na pandemijo COVID-19

(Besedilo velja za EGP)

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ter zlasti člena 21(2), člena 168(6) ter prvega in drugega stavka člena 292 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Državljanstvo Unije daje vsakemu državljanu Unije pravico do prostega gibanja.

(2) Na podlagi člena 21(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) ima vsak državljan Unije pravico do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic ob upoštevanju omejitev in pogojev, določenih s Pogodbama in ukrepi, ki so bili sprejeti za njuno uveljavitev. To pravico uveljavlja Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES ([1]). Svobodo gibanja in prebivanja določa tudi člen 45 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Ker se je izkazalo, da je za doseganje cilja iz člena 21 PDEU potrebno ukrepanje na ravni Unije, Pogodbi pa ne določata potrebnih pooblastil, lahko Svet sprejme določbe za lažje uresničevanje pravice do prostega gibanja in prebivanja.

(3) V skladu s členom 168(1) PDEU je treba pri opredeljevanju in izvajanju vseh politik in dejavnosti Unije zagotavljati visoko raven varovanja zdravja ljudi.

(4) Generalni direktor Svetovne zdravstvene organizacije (SZO) je 30. januarja 2020 zaradi svetovnega izbruha novega koronavirusa, ki povzroča koronavirusno bolezen 2019 (COVID-19), razglasil izredne razmere svetovnih razsežnosti v javnem zdravju. SZO je 11. marca 2020 ocenila, da je COVID-19 mogoče opredeliti kot pandemijo.

(5) Države članice so za omejitev širjenja virusa sprejele različne ukrepe in nekateri med njimi, na primer omejitve vstopa ali odreditev karantene za čezmejne potnike, so vplivali na pravico državljanov Unije do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic.

(6) Svet je 13. februarja 2020 sprejel sklepe o COVID-19 ([2]), v katerih je države članice pozval, naj v sodelovanju s Komisijo na sorazmeren in primeren način skupaj ukrepajo ter poskrbijo za tesno in okrepljeno medsebojno usklajevanje, da bi zagotovile učinkovitost vseh ukrepov, po potrebi tudi ukrepov v zvezi s potovanji, ob hkratnem ohranjanju načela prostega gibanja oseb znotraj Unije, da se zagotovi optimalno varovanje javnega zdravja.

([1]) Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EGS (UL L 158, 30.4.2004, str. 77).

([2]) UL C 57, 20.2.2020, str. 4.

(7) Voditelji in voditeljice držav oziroma vlad Evropske unije so 10. marca 2020 izpostavili potrebo po skupnem evropskem pristopu v zvezi s COVID-19.

(8) Komisija je od marca 2020 sprejela več smernic in sporočil, da bi podprla usklajevanje prizadevanj držav članic in ohranila prosto gibanje v Uniji med pandemijo COVID-19 ([3]).

(9) Ker je pandemija COVID-10 povzročila izredne zdravstvene razmere brez primere, je varovanje javnega zdravja postalo najpomembnejša prednostna naloga za Unijo in države članice. Za namene varovanja javnega zdravja lahko države članice sprejmejo ukrepe, ki omejujejo prosto gibanje oseb v Uniji. V skladu s členom 168(7) PDEU so za opredelitev nacionalnih zdravstvenih politik, vključno z organizacijo in zagotavljanjem zdravstvenih storitev in zdravstvene oskrbe, odgovorne države članice, zato se lahko te med državami članicami razlikujejo. Čeprav so države članice pristojne za odločanje o najustreznejših ukrepih za varovanje javnega zdravja, vključno z zahtevami glede karantene ali testiranja, je primerno zagotoviti usklajevanje takih ukrepov, da bi zaščitili uveljavljanje pravice do prostega gibanja in preprečili resno čezmejno nevarnost za zdravje, kot jo predstavlja COVID-19.

(10) Pri sprejemanju in uporabi omejitev prostega gibanja bi morale države članice spoštovati načela prava EU, zlasti načela sorazmernosti in nediskriminacije. Namen tega priporočila je olajšati usklajeno uporabo teh načel v izrednih razmerah, ki jih je povzročila pandemija COVID-19. Zato bi morala biti področje in čas uporabe mehanizmov iz tega priporočila strogo omejena na omejitve, sprejete v odziv na to pandemijo.

(11) Enostranski ukrepi na tem področju lahko povzročijo precejšnje motnje, saj se podjetja in državljani srečujejo s številnimi različnimi in hitro spreminjajočimi se ukrepi. To je še posebej škodljivo glede na to, da je virus že močno prizadel evropsko gospodarstvo.

(12) S tem priporočilom naj bi zagotovili večje usklajevanje med državami članicami pri odločanju o sprejetju ukrepov, ki omejujejo prosto gibanje iz razlogov javnega zdravja. Da bi bile omejitve omejene na to, kar je nujno potrebno, bi jih morale države članice v največji možni meri in nediskriminatorno uporabljati za osebe, ki prihajajo z določenih posebej prizadetih območij ali regij, in ne bi smele veljati za celotno ozemlje države članice.

(13) Za usklajen pristop držav članic so potrebna skupna prizadevanja glede naslednjih ključnih točk: uporaba skupnih meril in pragov pri odločanju, ali naj se uvedejo omejitve prostega gibanja, kartiranje tveganja za prenos COVID-19 na podlagi dogovorjenih barvnih oznak in usklajen pristop k morebitnim ukrepom, ki se lahko ustrezno uporabljajo za osebe, ki potujejo med območji, odvisno od stopnje tveganja za prenos na teh območjih.

(14) V tem priporočilu opredeljena merila in pragovi temeljijo na podatkih, ki so jih dale na voljo države članice. Evropski center za preprečevanje in obvladovanje bolezni bi moral na podlagi podatkov, ki jih zagotovijo države članice, vsak teden objaviti in posodobiti celovit sklop podatkov in zemljevide, iz katerih je razvidno stanje glede skupnih meril za regije EU.

([3]) Smernice Komisije glede ukrepov za upravljanje meja za zaščito zdravja in zagotovitev razpoložljivosti blaga in bistvenih storitev (UL C 86I , 16.3.2020, str. 1), Smernice Komisije za uresničevanje prostega gibanja delavcev med izbruhom COVID-19 (UL C 102I, 30.3.2020, str.12), „Skupni evropski časovni načrt za odpravo ukrepov za zajezitev COVID-19“ predsednice Evropske komisije in predsednika Evropskega sveta, Smernice Komisije o prostem gibanju zdravstvenih delavcev in minimalnem usklajevanju usposabljanja v zvezi z nujnimi ukrepi zaradi COVID-19 (UL C 156, 8.5.2020, str. 1), Sporočilo Komisije: Na poti k postopnemu in usklajenemu pristopu k ponovni vzpostavitvi prostega gibanja in odpravi kontrol na notranjih mejah (UL C 169, 15.5.2020, str. 30), Sporočilo Komisije o tretji oceni uporabe začasne omejitve nenujnih potovanj v EU (COM(2020) 399 final), Smernice Komisije o sezonskih delavcih v EU v okviru izbruha COVID-19 (UL C 235I, 17.7.2020, str. 1), Sporočilo Komisije o izvajanju zelenih voznih pasov iz Smernic glede ukrepov za upravljanje meja za zaščito zdravja in zagotovitev razpoložljivosti blaga in bistvenih storitev (UL C 96I, 24.3.2020, str. 1), Smernice Evropske komisije: olajšanje letalskih tovornih operacij med izbruhom COVID-19 (UL C 100I, 27.3.2020, str. 1) in Smernice za varovanje zdravja, repatriacijo in ureditev potovanj za pomorščake, potnike in druge osebe na ladjah (UL C 119, 14.4.2020, str. 1).

(15) Glede na spreminjajoče se epidemiološko stanje bi morala Komisija ob pomoči Evropskega centra za preprečevanje in obvladovanje bolezni redno ocenjevati merila, potrebe po podatkih in pragove iz tega priporočila, vključno s tem, ali bi bilo treba upoštevati druga merila ali prilagoditi pragove, ter svoje ugotovitve posredovati Svetu v preučitev, po potrebi skupaj s predlogom za spremembo tega priporočila.

(16) To priporočilo ni namenjeno olajševanju ali spodbujanju sprejemanja omejitev prostega gibanja v odziv na pandemijo, temveč zagotavljanju usklajenega pristopa v primeru, da se katera od držav članic odloči za uvedbo takšnih omejitev. Odločitev o uvedbi omejitev prostega gibanja je še naprej v pristojnosti držav članic, ki morajo upoštevati zahteve prava Unije. Države članice prav tako ohranijo prožnost, da ne uvedejo omejitev, tudi če so merila in pragovi iz tega priporočila doseženi.

(17) Države članice naj bi o omejitvah prostega gibanja razmislile le, če bi imele zadostne dokaze za utemeljitev takih omejitev v smislu koristi za javno zdravje in če bi utemeljeno domnevale, da bi bile omejitve učinkovite.

(18) Da bi omejili motnje na notranjem trgu in v družinskem življenju v času pandemije, potnikom, ki opravljajo nujno funkcijo ali morajo nujno potovati, kot so delavci ali samozaposlene osebe, ki opravljajo kritične poklice, obmejni delavci, delavci v prevozništvu ali izvajalci prevoznih storitev, pomorščaki in osebe, ki potujejo iz nujnih poslovnih ali družinskih razlogov, vključno s člani čezmejnih družin, ki redno potujejo, ne bi smeli odrediti karantene.

(19) Jasno, pravočasno in izčrpno obveščanje drugih držav članic in splošne javnosti je ključnega pomena za omejevanje učinkov morebitnih omejitev prostega gibanja, saj zagotavlja predvidljivost, pravno varnost in upoštevanje s strani državljanov –

SPREJEL NASLEDNJE PRIPOROČILO:

Splošna načela

Pri sprejemanju in uporabi ukrepov za varovanje javnega zdravja v odziv na pandemijo COVID-19 bi morale države članice svoje ukrepe usklajevati, kolikor je to mogoče, na podlagi naslednjih načel:

1. Vse omejitve prostega gibanja oseb znotraj Unije, uvedene zaradi omejevanja širjenja COVID-19, bi morale temeljiti na konkretnih in omejenih razlogih javnega interesa, tj. varovanje javnega zdravja. Take omejitve se morajo uporabljati ob upoštevanju splošnih načel prava Unije, zlasti načel sorazmernosti in nediskriminacije. Sprejeti ukrepi tako ne bi smeli presegati tistega, kar je nujno potrebno za varovanje javnega zdravja.

2. Vse take omejitve bi bilo treba odpraviti takoj, ko epidemiološko stanje to omogoča.

3. Med državami članicami ne sme biti diskriminacije, na primer, da se za potovanja v sosednjo državo članico in iz nje uporabljajo milejša pravila kot za potovanja v druge države članice z enakim epidemiološkim stanjem in iz njih.

4. Omejitve ne smejo temeljiti na državljanstvu zadevne osebe, temveč bi morale biti odvisne od tega, v katerem kraju ali krajih je oseba bivala v 14-dnevnem obdobju pred prihodom.

5. Države članice bi morale vedno sprejeti svoje državljane in državljane Unije ter njihove družinske člane, ki prebivajo na njihovem ozemlju, in olajšati hiter tranzit prek svojih ozemelj.

6. Države članice bi morale posebno pozornost nameniti posebnostim obmejnih regij, najbolj oddaljenih regij, eksklav in geografsko odročnih območij ter potrebi po sodelovanju na lokalni in regionalni ravni.

7. Države članice bi si morale redno izmenjevati informacije o vseh zadevah, ki jih zajema področje uporabe tega priporočila.

Skupna merila

8. Države članice bi morale pri odločanju o omejitvah prostega gibanja v odziv na pandemijo COVID-19 upoštevati naslednja ključna merila:

   (a) „stopnjo skupno sporočenih primerov COVID-19 v 14-dnevnem obdobju“, tj. skupno število na novo sporočenih primerov COVID-19 na 100 000 prebivalcev na regionalni ravni v zadnjih 14 dneh;

   (b) „stopnjo pozitivnih testov“, tj. delež pozitivnih testov v skupnem številu testov na COVID-19, opravljenih v zadnjem tednu;

   (c) „stopnjo testiranja“, tj. število testov na COVID-19, opravljenih na 100 000 prebivalcev v zadnjem tednu.

Podatki o skupnih merilih

9. Da bi zagotovili razpoložljivost izčrpnih in primerljivih podatkov, bi morale države članice Evropskemu centru za preprečevanje in obvladovanje bolezni vsak teden predložiti razpoložljive podatke o merilih iz točke 8.

   Te podatke bi morale dati na voljo tudi na regionalni ravni, da bi zagotovili, da so lahko morebitni ukrepi ciljno usmerjeni v tiste regije, v katerih so nujno potrebni.

   Države članice bi si morale izmenjevati informacije o vseh strategijah testiranja, ki jih izvajajo.

Kartiranje tveganih območij

10. Evropski center za preprečevanje in obvladovanje bolezni bi moral na podlagi podatkov, ki jih zagotovijo države članice, objaviti zemljevid držav članic EU, razčlenjen po regijah, ter tako državam članicam pomagati pri odločanju. Ta zemljevid bi moral vključevati tudi podatke za Islandijo, Lihtenštajn, Norveško in, takoj ko bo to mogoče, ([4]) Švicarsko konfederacijo. Na tem zemljevidu bi bilo treba območja označiti z naslednjimi barvami:

    (a) zeleno, če je stopnja skupno sporočenih primerov COVID-19 v 14-dnevnem obdobju nižja od 25 in stopnja pozitivnih testov na COVID-19 nižja od 4 %;

    (b) oranžno, če je stopnja skupno sporočenih primerov COVID-19 v 14-dnevnem obdobju nižja od 50, vendar je stopnja pozitivnih testov na COVID-19 4 % ali višja, oziroma če je stopnja skupno sporočenih primerov COVID-19 v 14-dnevnem obdobju med 25 in 150, vendar je stopnja pozitivnih testov na COVID-19 nižja od 4 %;

    (c) rdečo, če je stopnja skupno sporočenih primerov COVID-19 v 14-dnevnem obdobju 50 ali višja in stopnja pozitivnih testov na COVID-19 4 % ali višja, oziroma če je stopnja skupno sporočenih primerov COVID-19 v 14-dnevnem obdobju višja od 150 na 100 000 prebivalcev;

    (d) sivo, če ni na voljo dovolj informacij za oceno meril iz točk (a) do (c) ali če je stopnja testiranja na COVID-19 300 ali manj testov na 100 000 prebivalcev.

    Evropski center za preprečevanje in obvladovanje bolezni bi moral objaviti ločen zemljevid za vsak ključni kazalnik, ki bo prispeval k celovitemu zemljevidu: sporočeni novi primeri v 14-dnevnem obdobju na regionalni ravni ter stopnji testiranja in pozitivnih testov na nacionalni ravni v zadnjem tednu. Ko so podatki na voljo na regionalni ravni, bi morali vsi zemljevidi temeljiti na teh podatkih.

([4]) Ko bo sklenjen sporazum med EU in Švicarsko konfederacijo o sodelovanju na področju javnega zdravja, vključno s sodelovanjem Švicarske konfederacije v Evropskem centru za preprečevanje in obvladovanje bolezni v skladu z Uredbo (ES) št. 851/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o ustanovitvi Evropskega centra za preprečevanje in obvladovanje bolezni (UL L 142, 30.4.2004, str. 1).

11. Evropski center za preprečevanje in obvladovanje bolezni bi moral vsak teden objaviti posodobljene različice zemljevida in osnovne podatke.

Skupni pragovi za odločanje o omejitvah prostega gibanja zaradi varovanja javnega zdravja

12. Države članice ne bi smele omejevati prostega gibanja oseb, ki potujejo na območja v drugi državi članici, opredeljena kot „zelena“ na podlagi točke 10, ali iz njih.

13. Pri odločanju o uporabi omejitev na območju, ki ni opredeljeno kot „zeleno“ na podlagi točke 10,

    (a) bi morale države članice upoštevati razlike v epidemiološkem stanju med oranžnimi in rdečimi območji ter ravnati sorazmerno;

    (b) bi lahko države članice upoštevale dodatna merila in trende. Evropski center za preprečevanje in obvladovanje bolezni bo v ta namen tedensko zagotavljal podatke o velikosti populacije, stopnji hospitalizacije, stopnji sprejema na oddelke za intenzivno nego in stopnji umrljivosti, če so ti na voljo.

    (c) države članice bi morale upoštevati tudi epidemiološko stanje na svojem ozemlju, vključno s politikami testiranja, številom opravljenih testov in stopnjo pozitivnih testov ter drugimi epidemiološkimi kazalniki;

    (d) države članice bi morale upoštevati strategije testiranja in posebno pozornost nameniti razmeram na območjih z visokimi stopnjami testiranja.

Usklajevanje med državami članicami

14. Države članice, ki nameravajo na podlagi lastnih postopkov odločanja uvesti omejitve za osebe, ki potujejo z območja, ki ni opredeljeno kot „zeleno“ na podlagi točke 10, ali na to območje, bi morale o tem pred začetkom veljavnosti teh omejitev najprej obvestiti zadevno državo članico. Posebno pozornost bi bilo treba nameniti čezmejnemu sodelovanju, najbolj oddaljenim regijam, eksklavam in geografsko odročnim območjem. Pred začetkom veljavnosti bi morale biti o nameri obveščene tudi druge države članice in Komisija. Če je mogoče, je treba informacije posredovati 48 ur vnaprej.

    Za obveščanje drugih držav članic in Komisije bi morale države članice uporabljati vzpostavljene komunikacijske mreže, vključno z mrežo enotne ureditve za politično odzivanje na krize (IPCR). Kontaktne točke IPCR bi morale zagotoviti, da se informacije brez odlašanja posredujejo njihovim pristojnim organom.

15. Države članice bi morale nemudoma obvestiti druge države članice in Komisijo o odpravi ali rahljanju vseh pred tem uvedenih omejitvenih ukrepov, ki bi morala začeti veljati čim prej.

    Omejitve prostega gibanja bi bilo treba odpraviti, ko se območje ponovno opredeli kot „zeleno“ na podlagi točke 10, pod pogojem, da je od uvedbe omejitev preteklo vsaj 14 dni.

16. Najpozneje 7 dni po sprejetju tega priporočila bi morale države članice postopoma odpraviti omejitve, uvedene pred sprejetjem tega priporočila, ki se uporabljajo za območja, ki so opredeljena kot „zelena“ na podlagi točke 10.

Skupni okvir glede možnih ukrepov za potnike, ki prihajajo z območij z višjim tveganjem

17. Države članice načeloma ne bi smele zavrniti vstopa osebam, ki potujejo iz drugih držav članic.

    Države članice, ki menijo, da je potrebno, da na podlagi lastnih postopkov odločanja uvedejo omejitve prostega gibanja, bi lahko za osebe, ki potujejo z območja, ki ni opredeljeno kot „zeleno“ na podlagi točke 10, odredile, da

    (a) gredo v karanteno/samoizolacijo in/ali

    (b) po prihodu opravijo test na COVID-19.

Države članice lahko potnikom ponudijo možnost, da namesto testa iz točke (b) test na COVID-19 opravijo pred prihodom.

Države članice bi si morale še bolj prizadevati za usklajevanje glede dolžine karantene/samoizolacije in nadomestnih možnosti. Spodbujati bi bilo treba razvoj testiranja, kadar koli je to mogoče in v skladu s strategijami, ki jih določijo države članice.

18. Države članice bi morale vzajemno priznavati rezultate testov na COVID-19, ki jih v drugih državah članicah opravijo certificirani zdravstveni organi. Države članice bi morale okrepiti sodelovanje glede različnih vidikov, povezanih s testiranjem, vključno s preverjanjem potrdil o testiranju, pri tem pa upoštevati raziskave in nasvete epidemioloških strokovnjakov ter najboljše prakse.

19. Potnikom, ki opravljajo nujno funkcijo ali morajo nujno potovati, ne bi smeli odrediti karantene med opravljanjem takšne funkcije, zlasti ne:

(a) delavcem ali samozaposlenim osebam, ki opravljajo kritične poklice, vključno z zdravstvenimi delavci, obmejnim in napotenim delavcem ter sezonskim delavcem, kot so navedeni v Smernicah za uresničevanje prostega gibanja delavcev med izbruhom COVID-19 ([5]);

(b) delavcem v prevozništvu ali izvajalcem prevoznih storitev, vključno z vozniki tovornih vozil, ki prevažajo blago za uporabo na ozemlju, in tistimi, ki so zgolj v tranzitu;

(c) pacientom, ki potujejo iz nujnih zdravstvenih razlogov;

(d) učencem, študentom in pripravnikom, ki vsak dan potujejo v tujino;

(e) osebam, ki potujejo iz nujnih družinskih ali poslovnih razlogov;

(f) diplomatom, uslužbencem mednarodnih organizacij in osebam, ki jih povabijo mednarodne organizacije, ker je njihova prisotnost potrebna za dobro delovanje teh organizacij, ter vojakom in policistom, humanitarnim delavcem in osebju civilne zaščite, ki opravljajo svoje naloge;

(g) potnikom v tranzitu;

(h) pomorščakom;

(i) novinarjem, kadar opravljajo svoje delo.

20. Države članice bi lahko zahtevale, da osebe, ki vstopajo na njihovo ozemlje, predložijo obrazec za lokalizacijo potnika, v skladu z zahtevami glede varstva podatkov. Razviti bi bilo treba skupni evropski obrazec za lokalizacijo potnika, ki bi ga države članice lahko uporabljale. Kadar koli je to mogoče, bi bilo treba uporabljati digitalno različico informacij za lokalizacijo potnika, da bi poenostavili obdelavo in hkrati zagotovili enak dostop za vse državljane.

21. Ukrepi, ki se uporabljajo za osebe, ki prihajajo z območja, ki je opredeljeno kot „rdeče“, „oranžno“ ali „sivo“ na podlagi točke 10, ne smejo biti diskriminatorni, kar pomeni, da bi se morali v enaki meri uporabljati za vračajoče se državljane zadevne države članice.

22. Države članice bi morale zagotoviti, da vse formalne zahteve za državljane in podjetja konkretno koristijo javnozdravstvenim prizadevanjem za zajezitev pandemije ter ne ustvarjajo neupravičenega in nepotrebnega upravnega bremena.

23. Če se pri osebi ob prihodu v namembni kraj pojavijo simptomi, bi bilo treba opraviti testiranje, diagnozo, izolacijo in iskanje stikov v skladu z lokalno prakso, vstop pa se ji ne bi smel zavrniti. Informacije o primerih, odkritih ob prihodu, bi bilo treba zaradi iskanja stikov prek sistema zgodnjega obveščanja in odzivanja nemudoma posredovati javnozdravstvenim organom držav, v katerih je zadevna oseba bivala zadnjih 14 dni.

24. Omejitve ne bi smele zajemati prepovedi opravljanja določenih prevoznih storitev.

([5]) UL C 102 I, 30.3.2020, str. 12.

Komuniciranje in obveščanje javnosti

25. Države članice bi morale zadevne zainteresirane strani in širšo javnost jasno, izčrpno in pravočasno obvestiti o vseh omejitvah prostega gibanja, vseh spremljajočih zahtevah (na primer negativen test na COVID-19 ali obrazec za lokalizacijo potnika) in ukrepih, ki se uporabljajo za potnike, ki potujejo z območij z višjim tveganjem, in to čim prej pred začetkom veljavnosti novih ukrepov. Praviloma bi bilo treba te informacije objaviti 24 ur pred začetkom veljavnosti ukrepov, ob upoštevanju, da je pri epidemioloških izrednih razmerah potrebna določena prožnost.

    Te informacije bi morale biti na voljo tudi na spletni platformi „Re-open EU“ in bi morale vključevati napotilo na zemljevid, ki ga bo redno objavljal Evropski center za preprečevanje in obvladovanje bolezni na podlagi točk 10 in 11.

    Vsebina ukrepov, geografsko področje njihove uporabe in kategorije oseb, za katere se uporabljajo, bi morali bili jasno opisani.

Pregled

26. To priporočilo bi morala Komisija ob pomoči Evropskega centra za preprečevanje in obvladovanje bolezni redno pregledovati. Komisija bi morala o tem redno poročati Svetu.

V Luxembourgu, 13. oktobra 2020

Za Svet
Predsednik
M. ROTH

ISSN 1977-0804 (elektronska različica)
ISSN 1725-5155 (tiskana različica)

Urad za publikacije
Evropske unije
L-2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL